

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Kryštofa Horna a Jana Peroutky ve věci

žalobce: **Bc. M. H.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2024, č. j. 043471/2024/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce jménem svým i jménem svého nezletilého syna Ondřeje Pecky podal dne 1. 3. 2024 žádost o informace u Městského úřadu Mělník (dále „povinný subjekt“). Žádal o
 - 1) e-mailovou zprávu (.EML) obdrženou dne 18. 6. 2020 v 19:02 hodin z e-mailové adresy X na e-mailovou adresu z.linhartova@melnik.cz, a to včetně všech jejích příloh, o jejíž existenci se dozvěděl z č. 1. 1101 spisu Městského úřadu Mělník, orgánu sociálně právní ochrany dětí (dále „OSPOD“), vedeného pod sp. zn. Om 0218/2012,
 - 2) originál této e-mailové zprávy (.EML), včetně veškerých jejích příloh a
 - 3) veškerá metadata vztahující se k této e-mailové zprávě a k jejímu originálu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L.K. U.

2. Městský úřad Mělník vydal dne 7. 3. 2024 rozhodnutí pod č. j. MUME-218,219/KAN/24/KAN106, jímž žádost odmítl podle § 11b ve spojení s § 15 odst. 1 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Uvedl, že informaci poskytnout nelze, protože ji nemá k dispozici – obsah e-mailových schránek bývalých zaměstnanců úřadu se nearchivuje a po uplynutí 6 měsíců od skončení pracovního poměru se smaže. Žádný právní předpis povinnému subjektu neukládá, aby obsah e-mailových schránek archivoval – naopak by se dopustil přestupku podle zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, pokud by osobní údaje zpracovával a měl ve své moci déle, než stanoví právní předpisy (skartační a archivační řád, zákoník práce apod.).
3. Žalobce se odvolal. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále „napadené rozhodnutí“) odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se za informaci považuje jakýkoli obsah zaznamenaný na jakémkoli nosiči. Jestliže takový obsah neexistuje a současně zde není povinnost, aby existoval, pak povinný subjekt žádost odmítne z důvodu neexistující informace. Žádost o poskytnutí (vytvoření) metadat je požadavek na vytváření nových informací – takovou žádost povinný subjekt odmítne podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Obecně žalovaný připomněl, že zákon o svobodném přístupu k informacím slouží k informování občanů o veřejných záležitostech a činnosti správních orgánů. Neslouží k nápravě žalobcem naznačovaných údajných nezákonností – k tomu je třeba využít postup podle jiných právních předpisů.
4. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a domáhá se, aby je soud zrušil.

Žaloba

5. Žalobce napadenému rozhodnutí vytýká, že je nepřezkoumatelné. Za prvé proto, že závěr žalovaného, podle kterého povinný subjekt požadované informace nemá, nelze ve správním spisu nijak ověřit. Za druhé proto, že se v řízení prokázalo (spisem Městského úřadu Mělník, OSPOD, vedeného pod sp. zn. Om 0218/2012, č. l. 1101), že požadované informace existují, a proto je uvedený závěr v rozporu se spisem.
6. Dále žalobce namítá, že povinný subjekt je ze zákona povinen požadované informace mít. Žalovaný tuto otázku nesprávně právně posoudil. Z § 3 odst. 5 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, vyplývá, že územně samosprávné celky jsou povinny v případě informací vztahujících se k jejich působnosti a dokumentů v digitální podobě zajišťovat neporušitelnost jejich obsahu, a to bez ohledu na nakládání s nimi a jejich umístění. Současně tento zákon neobsahuje žádnou výjimku z uvedené povinnosti.
7. Podle žalobce je to logické, protože pokud by tomu bylo tak, jak se domnívá žalovaný, neměla by veřejnost žádnou možnost kontroly nad jednáním územně samosprávného celku. Pak by i v případě informace, která existuje a současně je možno ji poskytnout – například úřední korespondence v podobě digitálního dokumentu, jak o ní hovoří NSS v bodě 23 rozsudku ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 As 50/2012-77 – mohl úředník orgánu územně samosprávného celku zamezit jejímu zveřejnění (tedy ji fakticky utajit) tím, že do tohoto digitálního dokumentu neoprávněně zasáhne.
8. Žalobce dále nesouhlasí s argumentací, že povinný subjekt není oprávněn kontrolovat elektronickou poštu svých zaměstnanců. Svůj názor zakládá na následující úvaze: podle § 51

odst. 5 písm. a) zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, poskytne OSPOD na žádost soudu nebo správnímu úřadu údaje potřebné pro řízení. Spisovou dokumentaci mohou tvořit i záznamy na technických nosičích dat místo originálu, nevyplyvá-li ze zákona, že je třeba uchovat originál, nebo její úředně ověřenou kopii (§ 55 odst. 4 tohoto zákona), a mimo spisovou dokumentaci se uchovávají i další písemnosti, které jsou jejím podkladem (§ 55 odst. 5 téhož zákona). Za dané právní situace musí podle žalobce existovat nástroje pro ověření toho, zda se zaměstnancem předložená kopie listiny shoduje s originálem. Ten žalobce spatřuje v § 302 písm. f) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, jež zakotvuje povinnost vedoucích zaměstnanců zabezpečovat dodržování vnitřních a právních předpisů, ve spojení s § 112 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, definujícího opomenutí. Vedoucí zaměstnanci musí mít podle žalobce oprávnění kontrolovat e-mailové schránky podřízených, jež lze dovodit z § 316 odst. 3 zákoníku práce, aby mohli odhalit případy, kdy se soudu předložená digitální verze dokumentu neshoduje s originálem ve spisové dokumentaci OSPOD. V opačném případě by vedoucí zaměstnanci nemohli dostát svým zákonným povinnostem a předcházet nezákonnému jednání podřízených, které může podle žalobce v uvedeném případě naplňovat znaky skutkové podstaty několika trestných činů.

Vyjádření k žalobě a replika

9. Žalovaný ve vyjádření upozorňuje na věc vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 39 A 13/2023, která se týkala téhož žalobce a byla skutkově i právně velmi podobná právě posuzované věci – i v odkazované věci se totiž žalobce domáhal poskytnutí metadat z e-mailové schránky. Soud tehdy žalobu zamítl, protože shledal, že žalovaný neměl povinnost uchovávat obsah e-mailové schránky své zaměstnankyně po skončení jejího pracovního poměru, včetně přílohy k e-mailu v elektronické podobě. Zákon o archivnictví a spisové službě, jehož aplikace se žalobce domáhal, dopadá pouze na dokumenty založené a vedené v (elektronickém) spisu, nikoli na obsah e-mailových schránek.
10. Žalovaný zdůrazňuje, že i v právě posuzované věci žalobce žádal o obsah e-mailové schránky, konkrétně o e-mailovou zprávu a její přílohu včetně metadat. Žalobní argumentace je podle žalovaného neurčitá, nebo nepřiléhavá.
11. Námitka opírající se o citovaná ustanovení zákona o archivnictví a spisové službě je neurčitá a obecná. Žalobce se ostatně nedomáhal poskytnutí žádného – analogového ani digitálního – dokumentu, nýbrž obsahu e-mailové schránky.
12. Námitky opírající se o zákoník práce pomíjí, že osoba, o jejíž e-mailovou schránku se jednalo, není už pět let zaměstnankyní povinného subjektu, a proto se na ni zákoník práce již nevztahuje. Žalobce navíc neuvedl, v čem spatřuje *zvláštní povahu činností zaměstnavatele* (§ 316 odst. 3 zákoníku práce), od níž odvozuje oprávnění k zavedení kontrolního mechanismu v podobě kontroly elektronické pošty.
13. Námitky opírající se o zákon o sociálně-právní ochraně dětí na věc nedopadají, protože žádost o informace nebyla adresována OSPODu, nýbrž obci. Dokumenty vztahující se k nezletilému jsou uchovávány řádně, jak se žalobce mohl přesvědčit při nahlížení do spisu.
14. Konečně žalovaný upozorňuje, že nejjednodušší způsob, jak získat originál psychologického posudku (a event. si ověřit, zda se shoduje s posudkem v soudním spise), je kontaktovat přímo klinickou psycholožku, která posudek vypracovala.
15. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

16. V replice žalobce zopakoval část žalobní argumentace.

Jednání

17. K projednání věci soud nařídil jednání. Při jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.
18. Žalobce zdůraznil, že s e-mailovou zprávou ze dne 18. 6. 2020 bylo zjevně manipulováno. Z hlediska správněprávního je podstatné, že požadované dokumenty bylo nutno poskytnout. Nelze se smířit s tím, že do opatrovnického spisu byla vložena jiná zpráva. Povinný subjekt měl povinnost požadovanou informaci znovu vytvořit – to bylo možné, neboť existuje u třetí osoby – externí psychologky, od níž měl informaci vyžádat (měl zřídit novou e-mailovou schránku, do které si měl nechat zprávu znovu poslat, a tím informaci opětovně vytvořit). Soud by neměl přihlížet k dodatečným důvodům odmítnutí poskytnutí informace obsaženým ve vyjádření k žalobě. Žalovaný přehlíží nutnost, aby povinný subjekt měl nástroje ke kontrole svých zaměstnanců. Podle občanského zákoníku si každý musí počínat tak, aby jinému nevznikla škoda. Takovou povinnost mají i státní orgány. Nelze manipulovat s listinami, které se dotýkají zájmu nezletilého dítěte.
19. Žalovaný uvedl, že odkaz na § 11 odst. 4 informačního zákona byl reakcí na žalobcovu argumentaci ohledně opětovného vytvoření informace.
20. Dokazování soud neprováděl. Žalobce při jednání navrhl provést důkaz „ohledáním“ opatrovnického spisu (zejména čl. 1100) – o jeho obsahu však není mezi účastníky sporu (ostatně žalobce tento důkaz navrhl pouze pro případ, že by žalovaný jeho obsah učinil sporným) a nadto obsah tohoto spisu není podstatný pro posouzení žalobních bodů. Soud neprovedl důkaz ani správním spisem, neboť v řízení před správními soudy se správním spisem dokazování neprovádí (viz např. rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2021, č. j. 10 As 335/2020-36, bod 12 a další tam uvedená judikatura). Konkrétně žalobce navrhl provést důkaz jeho žádostí o informace – o jejím obsahu však mezi účastníky řízení nepanovaly žádné pochybnosti a ani soud neshledal, že by bylo potřeba tuto listinu, jež je součástí správního spisu, provést v průběhu jednání jako důkaz.

Posouzení žaloby soudem

Splnění podmínek řízení

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a má všechny zákonem požadované formální náležitosti. Soud ji proto věcně projednal. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a přezkoumal je v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Návaznost na věc sp. zn. 39 A 13/2023

22. Soud předesílá, že se touto věcí již jednou zabýval, a to v rozsudku ze dne 29. 2. 2024, č. j. 39 A 13/2023-40. Tehdy se žalobce domáhal zrušení jiného rozhodnutí žalovaného, ovšem jednalo se (v zásadě, k odlišnosti více níže) o tutéž informaci. Žalobce se tehdy domáhal (mj.) toho, aby mu povinný subjekt poskytl jednu konkrétní e-mailovou zprávu s přílohou z již smazané e-mailové schránky bývalé zaměstnankyně. Povinný subjekt tehdy, stejně jako nyní, žádost odmítl a uvedl, že požadovanou informaci nemá, protože e-mailová schránka bývalé zaměstnankyně byla smazána po šesti měsících od ukončení jejího

pracovního poměru, což je standardní postup. V rozsudku ve věci sp. zn. 39 A 13/2023 soud v bodech 31-43 dospěl k závěru (který tamtéž podrobně odůvodnil), že povinný subjekt prokázal, že požadované informace nemá, a dovodil, že ani nebyl povinen je mít. Zdůraznil, že ustanovení zákona o archivnictví a spisové službě, jichž se žalobce tehdy dovolával, se týkají pouze správního spisu (bod 36 cit. rozsudku). Dále popsal zákonný postup správního orgánu po obdržení e-mailu (bod 40 cit. rozsudku), přičemž dovodil, že po splnění povinnosti spočívající v začlenění přijatého e-mailu do (elektronického či analogového) spisu již nemá správní orgán povinnost uchovávat jej „duplicitně“ v e-mailových schránkách, do nichž byl doručen (bod 41 cit. rozsudku).

23. Žádost o informace ze dne 1. 3. 2024 i následně podanou žalobu soud vnímá jako polemiku se závěry vyslovenými v (pravomocném) rozsudku ve věci sp. zn. 39 A 13/2023. Soud však nevidí důvod se od vyslovených právních názorů odchýlit, a proto se jich přidrží i v právě posuzované věci. Jejich případná revize je v rukou NSS, neboť žalobce proti rozsudku ve věci sp. zn. 39 A 13/2023 brojil kasační stížností. Řízení o ní se vede pod sp. zn. 6 As 65/2024 a dosud nebylo skončeno.

Povinný subjekt dostatečně vysvětlil, proč požadované informace nemá

24. Žalobce nejprve namítá, že ze správního spisu nelze ověřit, že povinný subjekt požadované informace skutečně nemá.
25. Soud připomíná, že otázkou, zda povinný subjekt požadovanou informaci má, či nemá, se zabýval již v rozsudku ve věci sp. zn. 39 A 13/2023. V bodech 32-33 uvedl, že podle rozsudku NSS ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41, č. 3223/2015 Sb. NSS, musí povinný subjekt vyvinout úsilí k nalezení požadované informace, aby ji mohl poskytnout žadateli. Zdejší soud pak konstatoval, že této povinnosti povinný subjekt dostál, neboť vysvětlil, že Mgr. Linhartová (které náležela schránka z.linhartova@melnik.cz) pro něj již téměř čtyři roky nepracuje a e-mailové schránky zaměstnanců jsou mazány po šesti měsících od ukončení jejich pracovních poměrů. Jejich obsah není nijak archivován, neboť zpracovávání takových údajů o zaměstnancích po skončení pracovního poměru by bylo v rozporu s právními předpisy.
26. V právě posuzované věci žalobce požadoval konkrétní e-mailovou zprávu včetně příloh, její originál a veškerá metadata vztahující se ke zprávě i k jejímu originálu (podrobně bod 1 tohoto rozsudku). Šlo o tutéž e-mailovou zprávu jako ve věci sp. zn. 39 A 13/2023, žalobce jen svou žádost o informace formuloval odlišně a nově požadoval i *její originál a veškerá metadata vztahující se ke zprávě i k jejímu originálu*. Obě žádosti o informace mají společné to, že se jimi žalobce domáhal poskytnutí obsahu z e-mailové schránky z.linhartova@melnik.cz. Proto nepřekvapí, že i v právě posuzované věci poskytl povinný subjekt žalobci totožné vysvětlení, proč nelze jeho žádosti vyhovět – poukázal na svou interní praxi spočívající v mazání e-mailových schránek po uplynutí 6 měsíců od skončení pracovního poměru zaměstnance. Takový interní postup je logický a sám o sobě nebudí žádné pochybnosti. Ani žalobce (v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, ani v žalobě) nezpochybnil, že povinný subjekt obsah e-mailové schránky Mgr. Linhartové smazal. V řízení ve věci sp. zn. 39 A 13/2023 naopak žalobce dokonce výslovně uváděl, že tuto skutečnost chápe (bod 33 cit. rozsudku). Za daných okolností pokládá soud logické a koherentní vysvětlení poskytnuté povinným subjektem v prvostupňovém rozhodnutí za zcela dostačující. Absence podkladů dokumentujících proces, jakým povinný subjekt interně prověřil, že ke smazání e-mailové schránky skutečně došlo, nezpůsobuje

nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobcův požadavek v tomto směru považuje soud za samoúčelný a nadbytečný.

27. Pro úplnost soud dodává, že na věci nic nemění, že žalobce v žádosti ze dne 1. 3. 2024 požadoval mimo e-mailové zprávy také *veškerá metadata vztahující se k e-mailové zprávě i k jejímu originálu*. Z žádosti je totiž zjevné, že jde o metadata vztažená k e-mailové zprávě – nikoli o metadata ve smyslu § 2 písm. o) zákona o archivnictví a spisové službě, podle něž jsou metadata *data popisující souvislosti, obsah a strukturu dokumentů a jejich správu v průběhu času*. O těch lze totiž hovořit pouze ve vztahu k digitálním dokumentům spojeným v elektronickém spise (srov. body 38-39 rozsudku ve věci sp. zn. 39 A 13/2023). Metadata vztahující se k e-mailové zprávě (informace o odesílateli a příjemci, informace o e-mailu, časové údaje apod.) byla smazána spolu s ostatním obsahem e-mailové schránky z.linhartova@melnik.cz, a proto lze i ve vztahu k nim uzavřít, že povinný subjekt tyto informace nemá.

Ze spisu OSPODu sp. zn. Om 0218/2012 nelze dovozovat nic o tom, zda žalobcem požadovaná informace existuje

28. Žalobce dále namítá, že ze spisu Městského úřadu Mělník, OSPOD, vedeného pod sp. zn. Om 0218/2012, č. l. 1101, vyplývá, že povinný subjekt požadovanou informaci má. Nemá pravdu. Ze skutečnosti, že Mgr. Linhartová obdržela e-mail, který se následně (včetně své přílohy) stal součástí právě uvedeného spisu OSPODu, nevypovídá nic o tom, zda následně (po skončení jejího pracovního poměru) došlo ke smazání její e-mailové schránky. V bodě 36 rozsudku ve věci sp. zn. 39 A 13/2023 soud už jednou vysvětlil, že informace, které se žalobce domáhal (a které se domáhá i v právě posuzované věci) – konkrétní elektronický dokument z e-mailové schránky je jiná informace než informace obsažená na č. l. 1101 spisu ve věci sp. zn. Om 0218/2012. O existenci požadovaného e-mailu v době, kdy se žalobce domáhal jeho poskytnutí, nevypovídá nic. Námitka je nedůvodná.

Povinný subjekt nebyl povinen požadované informace mít

29. Dále žalobce polemizuje s právním závěrem vyjádřeným v rozsudku sp. zn. 39 A 13/2023, že povinný subjekt neměl ze zákona povinnost požadované informace mít. Argumentuje § 3 odst. 5 zákona o archivnictví a spisové službě a vlastní úvahou, v níž argumentem *ad absurdum* dochází k závěru, že výklad žalovaného znamená, že zaměstnanec povinného subjektu může snadno zabránit poskytnutí jemu nepohodlné informace v digitální podobě tím, že do ní jednoduše neoprávněně zasáhne.
30. Soud na tomto místě odkazuje na svou argumentaci v bodech 31-43 rozsudku ve věci sp. zn. 39 A 13/2023, kde již jednou podrobně vysvětlil, že povinný subjekt nebyl povinen požadované informace z e-mailové schránky bývalé zaměstnankyně mít. Takovou povinnost nelze dovodit ani z § 3 odst. 5 zákona o archivnictví a spisové službě, neboť toto ustanovení se vztahuje až na samotný správní spis.
31. V absurdním příkladu, který žalobce na podporu svých úvah nastiňuje, neshledává soud žádnou paralelu s právě posuzovanou věcí. V právě posuzované věci došlo ke smazání e-mailové schránky Mgr. Linhartové (tj. veškeré elektronické pošty včetně e-mailové zprávy, její přílohy a souvisejících metadat, o jejichž poskytnutí žalobce žádal) s ohledem na standardní postup po skončení jejího pracovního poměru. Tím je podle soudu vyloučeno, že by se jednalo o situaci popsanou v onom příkladu, kdy úřední osoba neoprávněně poškodí

konkrétní digitální dokument se záměrem zabránit jeho zveřejnění. Ani rozsudek NSS ve věci sp. zn. 4 As 50/2012, jehož se žalobce dovolává, jeho argumentaci nijak nepodporuje. Ostatně jeho závěry na věc vůbec nedopadají, protože se jedná o skutkově odlišnou situaci (obsah e-mailové schránky, jehož poskytnutí se tehdy žadatelka domáhala, existoval – a přesto jí v souladu s právem nebyl poskytnut).

32. Žalobce konečně ze zákona o sociálně-právní ochraně dětí ve spojení se zákoníkem práce a trestním zákoníkem dovozuje, že zde existuje (musí existovat) právem dovolený (resp. dokonce předvídaný) způsob, jímž může vedoucí zaměstnanec ověřit, zda jeho podřízený skutečně do spisu OSPODu poskytl kopii listiny, která se shoduje s originálem.
33. Tyto úvahy nemají pro právě posuzovanou věc žádný význam. I kdyby měl žalobce ve své argumentaci ohledně existence uvedeného „kontrolního mechanismu“ pravdu, nelze z toho dovodit povinnost povinného subjektu uchovávat obsah e-mailové schránky bývalé zaměstnankyně po neomezenou dobu pro potřeby provedení této kontroly v budoucnosti. Tím spíše pokud mu takový postup zakazují předpisy o ochraně osobních údajů a ochraně soukromí zaměstnanců (srov. bod 41 rozsudku ve věci sp. zn. 39 A 13/2023). S ohledem na to, že v posuzované věci požadovaná informace neexistuje (e-mailová schránka byla smazána) a Mgr. Linhartová není zaměstnankyní povinného subjektu, nemá žádný význam zabývat se uvedeným hypotetickým scénářem a zaobírat se tím, jak by se situace lišila, pokud by Mgr. Linhartová v době podání žádosti ještě byla zaměstnankyní povinného subjektu, nebo pokud by její e-mailová schránka dosud nebyla smazána.
34. Žalobcová argumentace, ani žádné z ustanovení právních předpisů, jichž se dovolává, nejsou způsobilé zpochybnit závěr, že povinný subjekt nebyl povinen uchovávat obsah e-mailové schránky bývalé zaměstnankyně. Námitka je nedůvodná.
35. Námitku, podle které povinný subjekt mohl informaci opětovně vytvořit (vyžádáním e-mailové zprávy od osoby, která ji zasílala Mgr. Linhartové), žalobce uplatnil poprvé až při jednání soudu, tedy opožděně. Soud se jí proto věcně nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Žalobní námitky nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky. Proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Nestanoví-li zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný žalovaný náhradu nákladů nepožadoval a podle obsahu spisu mu nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2024

Lenka Bursíková v. r.
předsedkyně senátu